

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2011. gada 22. martā*

Lieta T-233/09

Access Info Europe, Madride (Spānija), ko pārstāv O. Brauvers [*O. W. Brouwer*] un J. Bloks [*J. Blockx*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv C. Fekete [*C. Fekete*] un M. Bauers [*M. Bauer*], pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Grieķijas Republika, ko pārstāv E. M. Mamuna [*E.-M. Mamouna*] un K. Boskovits [*K. Boskovits*], pārstāvji,

* Tiesvedības valoda — angļu.

un

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv E. Dženkinsone [*E. Jenkinson*] un S. Osovskis [*S. Ossowski*], pārstāvji, kuriem palīdz L. J. Stratforda [*L. J. Stratford*], *barrister*,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Padomes 2009. gada 26. februāra lēmumu, ar kuru tika liegta piekļuve noteiktai informācijai, kas ietverta 2008. gada 26. novembra paziņojumā attiecībā uz priekšlikumu Regulai par publisku [sabiedrības] piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem.

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Azizi [*J. Azizi*], tiesneši E. Kremona [*E. Cremona*] un S. Frimods Nilsens [*S. Frimodt Nielsen*] (referents),

sekretārs N. Rozners [*N. Rosner*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 6. oktobra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Atbilstoši EKL 255. pantam:

“1. Jebkuram Savienības pilsonim, kā arī jebkurai fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kam ir juridiskā adrese kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, ievērojot principus un nosacījumus, ko nosaka saskaņā ar 2. un 3. punktu.

2. Padome saskaņā ar 251. pantā minēto procedūru divos gados pēc Amsterdamas Līguma stāšanās spēkā nosaka vispārējus principus un ierobežojumus, pamatojoties uz sabiedriskām vai privātām interesēm, kas reglamentē minētās tiesības piekļūt dokumentiem.

3. Katra iepriekš minētā iestāde savā reglamentā paredz īpašus noteikumus par piekļuvi tās dokumentiem.”

- 2 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulā (EK) Nr. 1049/2001 par sabiedrības piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) ir definēti principi, nosacījumi un ierobežojumi tiesībām piekļūt šo iestāžu dokumentiem saskaņā ar EKL 255. panta 2. punktu.

- 3 Minētās regulas 4. pantā ir definēti vairāki izņēmumi no tiesībām piekļūt Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, kas šīs regulas 2. pantā ir paredzētas visiem Savienības pilsoņiem un ikvienai fiziskai vai juridiskai personai, kura dzīvo vai kuras juridiskā adrese ir dalībvalstī.

- 4 It īpaši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā ir noteikts:

“Var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm [sabiedrības prioritārām interesēm].”

- 5 Atbilstoši EKL 207. panta 3. punktam:

“Padome pieņem savu reglamentu.

Lai piemērotu [EKL] 255. panta 3. punktu, Padome šajā reglamentā paredz nosacījumus, ar kādiem Padomes dokumenti ir pieejami atklātībai. Šā punkta sakarā Padome nosaka tos gadījumus, kuros jāuzskata, ka tā pieņem lēmumu likumdevējas statusā,

lai šajos gadījumos dokumenti būtu brīvāk pieejami, reizē tomēr saglabājot lēmumu pieņemšanas procesa efektivitāti. Kad Padome pieņem lēmumu likumdevējas statusā, balsošanas rezultātus un balsojuma skaidrojumus, kā arī protokolā ietvertos paziņojumus noteikti dara zināmus atklātībai.”

Tiesvedības rašanās fakti

- 6 Ar 2008. gada 3. decembra e-pastu prasītāja, asociācija *Access Info Europe*, saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 prasīja Eiropas Savienības Padomei piekļuvi 2008. gada 26. novembra paziņojumam, ko bija nosūtījis Padomes izveidotās Informācijas darba grupas Ģenerālsekretariāts attiecībā uz priekšlikumu Parlamenta un Padomes Regulai par sabiedrības piekļuvi Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (turpmāk tekstā — “pieprasītais dokuments”). Šis dokuments ietver priekšlikumus grozījumiem vai jaunas redakcijas, ko ir iesniegušas vairākas dalībvalstis darba grupas 2008. gada 25. novembra sanāksmē.
- 7 Ar 2008. gada 17. decembra e-pastu Padome piešķīra prasītājai daļēju piekļuvi pieprasītajam dokumentam. Prasītājai nosūtītā redakcija ietvēra iepriekš minētos priekšlikumus, taču neļāva identificēt dalībvalsti, kas šos priekšlikumus bija iesniegusi. Lai pamatotu atteikumu sniegt šo informāciju, Padome norādīja, ka tās izpaušana nopietni kaitētu lēmumu pieņemšanas procesam un ka izpaušanu neprasa sabiedrības prioritāras intereses, kas attiecībā uz tiesībām piekļūt dokumentiem ļautu piemērot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā paredzēto izņēmumu.

- 8 Ar 2009. gada 16. janvāra e-pastu prasītāja iesniedza atkārtotu pieteikumu saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktu.
- 9 Ar 2009. gada 26. februāra lēmumu (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”) Padome, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktu, ar sava Ģenerālsekretariāta starpniecību vēlreiz atteica izpaust prasītā dokumenta elementus, kas ļautu identificēt dalībvalstis, kas Informācijas darba grupas 2008. gada 25. novembra sanāksmē bija iesniegušas dažādus priekšlikumus. Pēc prasītājas lūguma sniegt informāciju par procesa gaitu Padome ar 2009. gada 3. aprīļa e-pastu tai nosūtīja apstrīdēto lēmumu. Tāpat šajā e-pastā Padome norādīja, ka tā prasītājam ir jau nosūtījusi apstrīdētā lēmuma kopiju ar 2009. gada 26. februāra vēstuli.
- 10 Apstrīdētajā lēmumā Padome izvirza šādus iemeslus, lai pierādītu, ka autoru, kas iesniedza dažādos priekšlikumus grozījumiem, izpaušana nopietni kaitētu Padomes lēmumu pieņemšanas procesam un ka izpaušanu neprasa sabiedrības prioritāras intereses:

“Informācijas darba grupa un par priekšlikumu atbildīgā Padomes sagatavošanas darbu struktūra sanāca kopā vairākas reizes, lai uzsāktu priekšlikuma [Regulai par sabiedrības piekļuvi dokumentiem, ko 2008. gada 30. aprīlī iesniedza Komisija un ko pašreiz koplēmuma procedūras ietvaros apspriež divas likumdošanas iestādes struktūras,] pirmo izvērtēšanu. Šo diskusiju ietvaros delegācijas izteica savu sākotnējo viedokli par priekšlikumā ietvertajiem grozījumiem. Šīs diskusijas joprojām norit sākotnējā stadijā un mēs neesam pamanījuši ne vienotus uzskatus, ne arī izdarījuši secinājumus par izvirzītajiem jautājumiem. Pieprasītajā dokumentā ietvertie rakstveida iesniegumi attiecas uz trim īpaši sensitīviem jautājumiem sākotnējo diskusiju ar Padomi kontekstā, kas līdz šim brīdim nav detalizētāk izskatīti Informācijas darba grupā. Ņemot vērā to, ka lēmuma pieņemšanas process ir tikai tā sākotnējā stadijā,

ka pieprasītajā dokumentā izvirzītie delikātie jautājumi vēl nav izskatīti detalizēti un ka šo jautājumu sakarā vēl nav rasts skaidrs rīcības virziens, delegāciju, kas iesniedza pieprasītajā dokumentā ietvertos priekšlikumus, vārdu izpaušana būtiski kaitētu Padomes lēmuma pieņemšanas procesa efektivitātei, apdraudot Padomes spēju panākt vienošanos šajā lietā, un it īpaši samazinot delegāciju rīcības brīvību, lai Padomes ietvaros rastu kompromisu.

Faktiski Padomes lēmuma pieņemšanas procesa nopietns apdraudēšanas risks ir diezgan paredzams un nevis tikai hipotētisks. Ja dokumenti attiecībā uz viedokli, ko rakstiski izteica delegācijas par īpaši sensitīviem jautājumiem, tiktu pilnībā publiskoti lēmuma pieņemšanas procesa ietvaros, tad tas veicinātu to, ka noteiktas delegācijas vairs neiesniegtu savu viedokli rakstveidā un aprobežotos ar mutvārdu diskusijām ar Padomi un tās sagatavošanas [darbu] struktūrām, kā rezultātā nebūtu nepieciešams sagatavot dokumentus. Tas būtiski kaitētu Padomes iekšējā lēmumu pieņemšanas procesa efektivitātei, kavējot sarežģītas iekšējās diskusijas par tiesību akta projektu, kā arī Padomes lēmumu pieņemšanas procesa vispārējai pārskatāmībai.

Padome ir sabalansējusi sabiedrības intereses attiecībā uz Padomes iekšējā lēmumu pieņemšanas procesa efektivitāti ar sabiedrības interesēm palielināt pārskatāmību, kas garantē to, ka Eiropas Savienības iestāžu darbība ir legītīmāka un ka tās ir vairāk atbildīgas pilsoņu priekšā, it īpaši, kad tās rīkojas kā likumdevējs. Tieši šīs sabalansēšanas dēļ Ģenerālsekretariāts, atbildot uz sākotnējo pieteikumu, nolēma izpaust prasītā dokumenta saturu, vienlaikus dzēšot attiecīgo delegāciju vārdus. Šāds risinājums ļauj, pirmkārt, pilsoņiem saskaņā ar demokrātiskiem principiem izvērtēt informāciju,

uz kādu ir balstīts Padomē apspriestais likumdošanas akta projekts, un, otrkārt, saglabāt Padomes lēmumu pieņemšanas procesa efektivitāti, kā tas ir skaidri paredzēts EKL 207. panta 3. punktā.

Tāpat Padome izvērtēja iespēju katras delegācijas gadījumā novērtēt, vai var izpaust attiecīgo dalībvalstu nosaukumu. Tomēr šī iespēja tika noraidīta, jo tās rezultātā tiktu izdarīti ārkārtīgi patvaļīgi vērtējumi, kuri paši par sevi būtu apstrīdami. Šāds risinājums, protams, nekavē attiecīgās delegācijas publiski izteikt savu nostāju, kādu tās uzskata par pareizu.”

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 11 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] kancelejā iesniegts 2009. gada 12. jūnijā, prasītāja cēla šo prasību.
- 12 Ar 2009. gada 23. novembra rīkojumu Vispārējās tiesas trešās palātas priekšsēdētājs atļāva Grieķijas Republikai un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.
- 13 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (trešā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu. Tiesvedības organizatorisko pasākumu ietvaros Padome tika aicināta atbildēt uz vairākiem jautājumiem un iesniegt kopijas dažādiem Padomes dokumentiem attiecībā uz Komisijas 2008. gada 30. aprīļa priekšlikumu Regulai par sabiedrības piekļuvi dokumentiem, kuri šajā likumdošanas procesa stadijā ir pieejami atklātībai.

- 14 Ar 2010. gada 29. jūlija vēstuli Padome iesniedza atbildes uz Vispārējās tiesas jautājumiem un prasītos dokumentus, attiecībā uz kuriem prasītājam bija iespēja izteikties tiesas sēdē.
- 15 Tika uzklasīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2010. gada 6. oktobra tiesas sēdē.
- 16 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - piespriest Padomei atlidzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies prasītājam un personām, kas iestājušās lietā.
- 17 Padomes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību kā acīmredzami nepieņemamu;
 - pakārtoti, noraidīt prasību kā nepamatotu;
 - piespriest prasītājam atlidzināt tiesāšanās izdevumus.

18 Grieķijas Republika prasa Vispārējai tiesai noraidīt prasību.

19 Apvienotās Karalistes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par pieņemamību

Par termiņa prasības celšanai sākumu

— Lietas dalībnieku argumenti

20 Padome apgalvo, ka prasība ir acīmredzami nepieņemama, jo tā ir novēlota. EKL 230. panta piektajā daļā paredzētais termiņš prasības celšanai sākās nevis 2009. gada

3. aprīlī, proti, datumā, kad apstrīdētais lēmums ar e-pastu tika nosūtīts prasītājam, bet gan 2009. gada 26. februārī, proti, datumā, kad Padome tai nosūtīja šo lēmumu neierakstītā vēstulē. Šajā gadījumā Padome apstrīdēto lēmumu pieņēma 2009. gada 26. februārī. Šim lēmumam pievienotā vēstule tika sagatavota un parakstīta tajā pašā datumā, pēc tam reģistrēta pasta nodaļā un nekavējoties nosūtīta kā neierakstīta vēstule uz prasītājas norādīto adresi. Regulas Nr. 1049/2001 astoņu gadu piemērošanas laikā Padomei ne reizi ziņots par pazudušu atbildes vēstuli. Tādējādi Padomei bija pamats uzskatīt, ka prasītāja apstrīdēto lēmumu saņēma. Līdz ar to termiņš prasības celšanai, kas sākās 2009. gada 26. februārī, beidzās 2009. gada 6. maijā, proti, pēc divu mēnešu termiņa, kas saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 102. panta 2. punktu tika pagarināts par desmit dienām, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu. Tādējādi prasība bija novēlota, jo tā tika celta 2009. gada 12. jūnijā, proti, vairāk nekā piecas nedēļas pēc noteiktā termiņa beigām.

21 Pieņemot, ka nevar viennozīmīgi uzskatīt, ka paziņojums tika nosūtīts, Padome uzsver, ka prasītāja varēja iepazīties ar apstrīdēto lēmumu sākot ar 2009. gada 26. februārī. Šajā gadījumā atbildes uz atkārtoto pieteikumu projekts bija pieejams atklātībai kopš 2009. gada 20. februāra, izmantojot Padomes dokumentu reģistru. Turklāt šis projekts tika nosūtīts prasītājam 2009. gada 2. martā, atbildot uz tās pieteikumu, savukārt informācija par minētā projekta pieņemšanu bija pieejama atklātībai kopš 2009. gada 26. februāra. Gaidot mēnesi, proti, līdz 2009. gada 3. aprīlim, lai prasītu nosūtīt uz 2. martā nosūtītās atbildes projekta pamata pieņemto tekstu, prasītāja nesot ievērojusi termiņu, ko Padome uzskatīja par saprātīgu, lai iepazītos ar apstrīdēto lēmumu.

22 Prasītāja apgalvo, ka tā nesaņēma Padomes vēstuli ar informāciju par apstrīdēto lēmumu pirms 2009. gada 3. aprīļa, proti, pirms datuma, kad apstrīdētais lēmums tai tika darīts zināms, nosūtot e-pastu. Attiecībā uz apgalvojumu, ka tā varēja iepazīties ar apstrīdēto lēmumu, izmantojot Padomes publisko reģistru, prasītāja uzsver, ka

reģistrā, uz kuru atsaucas Padome, ir ietverts tikai atbildes projekts un nevis galīgais dokuments.

— Vispārējās tiesas vērtējums

- ²³ Saskaņā ar EKL 230. panta piekto daļu prasība atcelt tiesību aktu ir jāceļ divu mēnešu laikā pēc tam, kad vai nu tiesību akts publicēts, vai darīts zināms attiecīgai personai, vai, ja tas nenotiek, tad no dienas, kad tas šai personai kļuvis zināms.
- ²⁴ Saskaņā ar Reglamenta 102. panta 2. punktu termiņš prasības celšanai ir jāpagarina, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, par fiksētu desmit dienu termiņu.
- ²⁵ Tāpat no EKL 254. panta 3. punkta izriet, ka lēmumus paziņo visiem, kam tie adresēti, un līdz ar šādu paziņošanu tie stājas spēkā.
- ²⁶ Šajā gadījumā netiek apstrīdēts, ka Padome paziņoja prasītājam par apstrīdēto lēmumu 2009. gada 3. aprīlī. Šis lēmums tika pievienots kā pielikums Padomes e-pastam, ar kuru Ģenerālsēkretariāts atbildēja uz e-pastu prasītājam, kas lūdza to informēt par likumdošanas procesa gaitu. Prasītāja apstiprina, ka iepazinās ar šo atbildi 2009. gada 3. aprīlī, kas ļauj uzskatīt, ka apstrīdētais lēmums tika paziņots tā adresātam Līguma izpratnē.

27 Šādu secinājumu neapšaubā Padomes argumentācija, kuras mērķis ir pierādīt, ka prasītājam apstrīdētais lēmums tika paziņots 2009. gada 26. februārī. Padome nav pierādījusi, ka vēstule, kuru, kā tā apgalvo, tā nosūtīja prasītājam, patiešām sasniedza tās adresātu pirms 2009. gada 3. aprīļa. Turklāt Padome atzīst, ka nosūtīja apstrīdēto lēmumu ar “neierakstītu vēstuli”, kas tai neļauj konstatēt saņemšanu un vēl mazāk — datumu, kad minēto vēstuli saņēma tās adresāts Spānijā. Tā kā nav ierakstītas vēstules ar saņemšanas apstiprinājumu, e-pasts vai fakss ar saņemšanas apstiprinājumu, Padomes apgalvojums, saskaņā ar kuru prasītāja saņēma tās 2009. gada 26. februārī nosūtīto atbildi tajā pašā dienā vai neilgi pēc tam, nav pierādīts. Tādējādi termiņa prasības celšanai sākums ir 2009. gada 3. aprīlis, proti, datums, kad Padome paziņoja prasītājam par apstrīdēto lēmumu ar e-pastu.

28 Turklāt attiecībā uz Padomes argumentu, saskaņā ar kuru prasītāja iepazinās ar apstrīdētā lēmuma saturu tad, kad tā iepazinās ar 2009. gada 2. marta apstiprinošās atbildes projektu, ir jāatgādina, ka no EKL 230. panta piektās daļas paša formulējuma izriet, ka attiecībā uz termiņa prasības celšanai sākuma datuma noteikšanu “datuma, kad tiesību akts ir kļuvis zināms” kritērijam ir pakārtots raksturs salīdzinājumā ar “publicēšanas datuma” vai “paziņošanas datuma” kritēriju (skat. Pirmās instances tiesas 2003. gada 27. novembra spriedumu lietā T-190/00 *Regione Siciliana*/Komisija, *Recueil*, II-5015. lpp., 30. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi, pat pieņemot, ka tas ir pierādīts, datums, kad prasītāja uzzināja par apstrīdēto lēmumu, nevar tikt uzskatīts par termiņa prasības celšanai sākuma datumu, jo šajā gadījumā šis lēmums tai tika paziņots 2009. gada 3. aprīlī saskaņā ar EKL 254. panta 3. punktu. Runājot par EKL 230. panta piektajā daļā paredzētā termiņa prasības celšanai aprēķināšanu, tā kā ir notikusi paziņošana adresātam, tad vērā ir jāņem šis datums, nevis datums, kad [apstrīdētais lēmums] ir kļuvis zināms, ko var izmantot tikai kā alternatīvu gadījumā, ja nav notikusi paziņošana. Katrā ziņā attiecībā uz datumu, kad [apstrīdētais lēmums] ir kļuvis zināms, pašu pierādīšanu lietas dalībnieki neapstrīd to, ka vienīgais Padomes publiskajā reģistrā pieejamais dokuments bija lēmuma projekts, nevis apstrīdētais lēmums. Līdz ar to prasītāja nevarēja iepazīties ar saturu un pamatojumu tiesību aktam,

kas saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 tika pieņemts tās atkārtotā pieteikuma izskatīšanas rezultātā.

- ²⁹ Tādējādi, ņemot vērā to, ka prasība tika iesniegta Pirmās instances tiesas kancelejā 2009. gada 12. jūnijā, proti, divu mēnešu laikā kopš apstrīdētā lēmuma paziņošanas 2009. gada 3. aprīlī, šo termiņu pagarinot par fiksētu desmit dienu termiņu, tā nav novēlota. Šajā sakarā Padomes iesniegtā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

Par prasītājas interesi panākt apstrīdētā lēmuma atcelšanu

- ³⁰ Iebildumu rakstā Padome norāda, ka prasītā dokumenta pilna versija ir pieejama sabiedrībai organizācijas *Statewatch* interneta vietnē kopš 2008. gada 26. novembra. Tiesvedības organizatorisko pasākumu ietvaros atbildot uz uzdotajiem jautājumiem, Padome precizēja elektronisko adresi, kur var iepazīties ar šo versiju. Tā atsaucās arī uz *House of Lords Select Committee on the European Union* (Lordu palātas īpašā komiteja par Eiropas Savienību, turpmāk tekstā — “Eiropas Savienības komiteja”) ziņojumu par Apvienotās Karalistes nostāju attiecībā uz priekšlikumu pārskatīt Regulu Nr. 1049/2001, kurā ir minēta 2009. gada 18. martā organizētā sanāksme ar Apvienotās Karalistes valdības pārstāvjiem, kuras laikā tika apspriestas iepriekš minētās izpaušanas sekas. Tiesas sēdē Padome norādīja, ka, pat ja organizācija *Statewatch* prasītā dokumenta pilnu versiju izpauđa sabiedrībai ļoti ātri, proti, pēc Padomes domām, 2008. gada novembra beigās, Padome par šo izpaušanu nezināja brīdī, kad tā 2008. gada 17. decembrī pieņēma sākotnējo lēmumu un 2009. gada 26. februārī — apstiprinošo lēmumu par prasītājas iesniegto piekļuves pieteikumu.

- 31 Replikā prasītāja norāda, ka tā nezināja par prasītā dokumenta pilnu versiju brīdī, kad iesniedza pieteikumu par piekļuvi dokumentiem. Tiesas sēdē prasītāja arī norādīja, ka tā varēja iepazīties ar prasītā dokumenta pilnu versiju 2009. gada maijā vai jūnijā, proti, pēc tam, kad bija notikušas diskusijas ar citām asociācijām, kurām interesēja pārskatāmības jautājumi. Šis izpaušanas rezultātā prasītāja līdz ar to šobrīd ir ieguvusi savā rīcībā dokumenta, kuru tā prasīja Padomei, pilnas versijas kopiju.
- 32 Šajā kontekstā var apgalvot, ka apstrīdētais lēmums prasītāju faktiski neietekmē, jo tās rīcībā jau ir informācija, kuras izpaušanu tā prasīja, un tāpēc tā nevar apgalvot, ka tai ir pietiekama interese panākt apstrīdētā lēmuma atcelšanu.
- 33 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka prasītāja interesei celt prasību, ņemot vērā prasības priekšmetu, ir jāpastāv prasības celšanas brīdī, pretējā gadījumā šāda prasība ir nepieņemama. Šim strīda priekšmetam — tāpat kā interesei celt prasību — ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā lieta ir jāizbeidz, proti, prasības rezultātā lietas dalībniekam, kas cēlis šo prasību, ir jāpanāk labvēlīgs iznākums. Ja prasītāja interese celt prasību zūd tiesvedības laikā, Vispārējās tiesas nolēmums par lietas būtību nevar viņam radīt nekādu labumu (skat. Tiesas 2007. gada 7. jūnija spriedumu lietā C-362/05 P *Wunenburger*/Komisija, Krājums, I-4333. lpp., 42. un 43. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 34 Šajā gadījumā prasītā dokumenta pilnas versijas izpaušana organizācijas *Statewatch* interneta vietnē kopš 2008. gada beigām, tāpat kā fakts, ka prasītājai šī versija kļuva zināma 2009. gada maijā vai jūnijā, neļauj uzskatīt, ka prasītājai nav vai vairs nav interese prasīt atcelt apstrīdēto lēmumu turpinājumā minēto iemeslu dēļ.

35 Pirmkārt, principā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka prasītājs saglabā interesi prasīt atcelt iestādes aktu, lai nepieļautu, ka nākotnē atkārtojas tā apgalvotais prettiesiskums. Šāda interese celt prasību izriet no LESD 266. panta pirmās daļas, saskaņā ar kuru iestādei, kuras pieņemtie akti ir pasludināti par spēkā neesošiem, ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai pildītu Tiesas spriedumu. Tomēr šī interese celt prasību var pastāvēt tikai tad, ja apgalvotais prettiesiskums var atkārtoties nākotnē neatkarīgi no tās lietas apstākļiem, kurā prasītājs cēlis prasību (skat. spriedumu lietā *Wunenburger/ Komisija*, minēts iepriekš 33. punktā, 50.–52. punkts un tajos minētā judikatūra). Tā tas ir šajā gadījumā, ņemot vērā, ka, no vienas puses, prettiesiskums, uz ko atsaucas prasītāja, ir balstīts uz viena no Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajiem izņēmumiem interpretāciju, ko Padome, ļoti iespējams, atkārtos jauna pieteikuma gadījumā, un ka, no otras puses, prasītāja kā asociācija, kuras mērķis ir veicināt pārskatāmību Eiropas Savienības ietvaros, iespējams, nākotnē iesniegs līdzīgus pieteikumus par piekļuvi šī paša veida dokumentiem.

36 Otrkārt, jāatzīmē, ka subjekts, kas strīdīgo informāciju izpaua prasītājai, ir nevis Padome, kas tādējādi atzītu sabiedrības interesi šādas informācijas izpaušanā, bet gan trešā persona, kas neievēroja tiesisko regulējumu, kāds piemērojams attiecībā uz sabiedrības piekļuvi Padomes dokumentiem. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka sākotnējā pieteikuma un atkārtotā pieteikuma par piekļuvi dokumentiem iesniegšanas brīdī tā nezināja, ka šī informācija bija pieejama organizācijas *Statewatch* interneta vietnē, un Padome precizē, ka tā atradās tādā pašā situācijā brīdī, kad atbildēja uz šiem pieteikumiem. Tādējādi ne prasītājai, ne Padomei šis fakts nebija zināms brīdī, kad norisinājās administratīvais process, kura rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums. Līdz ar to prasītāja var pamatot prasīt Vispārējai tiesai, lai tā lemj par šī lēmuma, kas ir tai nelabvēlīgs, tiesiskumu, jo tas ir vienīgais lēmums, par kuru tai tika paziņots līdz šim brīdim, un ar to prasītājai tika piešķirta tikai daļēja pieeja pieprasītajam dokumentam, pamatojoties uz vienu no Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajiem izņēmumiem. Organizācijas *Statewatch* rīcībai nav nozīmes, lai novērtētu prasītājas interesi panākt šāda lēmuma atcelšanu (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 1998. gada 17. jūnija

spriedumu lietā T-174/95 *Svenska Journalistförbundet/Padome, Recueil*, II-2289. lpp., 69. punkts, kura ietvaros prasītājas rīcībā jau bija noteikti dokumenti, kas tika prasīti Padomei un kurus tai bija nosūtījušas dalībvalsts kompetentās iestādes).

- 37 No minētā izriet, ka, pat ja prasītāja varēja iegūt tās informācijas saturu, kuru tai atteica izpaust Padome, tai ir interese panākt apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

Par lietas būtību

- 38 Savas prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus. Pirmais pamats ir balstīts uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas pārkāpumu. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka nav norādīts pamatojums. Jāsāk ir ar pirmā pamata izvērtēšanu.

Lietas dalībnieku argumenti

- 39 Prasītāja atgādina, ka Regulas Nr. 1049/2001 mērķis ir nodrošināt pilsoņu lielāku līdzdalību lēmumu pieņemšanas procesā un piešķirt pēc iespējas lielāku apjomu sabiedrības tiesībām piekļūt dokumentiem, it īpaši gadījumos, kad iestādes rīkojas kā likumdevējs. Sabiedrības piekļuve iestāžu dokumentiem esot kā princips un atteikums ir kā izņēmums, kurš ir jāinterpretē šauri.

40 Attiecībā uz apgalvojumu, ka delegāciju rīcības brīvība to identifikācijas gadījumā tiktu ierobežota, prasītāja norāda, ka apstrīdētajā lēmumā nav ietverts nekāds paskaidrojums šī apgalvojuma pamatošanai. Delegācijas izsaka viedokļus un piedāvā grozījumus, kas Padomei ļauj definēt tās pozīciju. Tādējādi sabiedrības piekļuve šīm pozīcijām ļauj nodrošināt dalībvalstu un iestāžu atbildību pilsoņu priekšā. Pat pieņemot, ka delegāciju identifikācija tās pakļauj ārēja spiediena riskam, ar šo risku nav pietiekami, lai pamatotu izvirzītā iebilduma piemērošanu, jo šāds risks ir raksturīgs prasībai par [iestāžu] atbildību un pilsoņu dalības principam, kas ir Regulas Nr. 1049/2001 pamatā. Attiecībā uz Padomes pozīciju pamatošanu prasītāja atgādina, ka tikai ar apgalvojumu par kaitējuma esamību vien nepietiek, lai kaitējums būtu pierādīts. Padome nav pierādījusi, kā prasītā dokumenta izpaušana organizācijas *Statewatch* interneta vietnē mazinājusi delegāciju palāvību. Turklāt vienīgais gadījums, kad delegācijas pozīcija ir jātur noslēpumā, ir tad, kad tā vēlas izmantot divus runas veidus, proti, vienu runas veidu gadījumā, kad tā pieņem vienu pozīciju, piedaloties Padomes sanāksmēs, un otru runas veidu — kad tā vērsas pie sabiedrības, tostarp pašas pilsoņiem. Taču tāds nav Regulas Nr. 1049/2001 mērķis.

41 Attiecībā uz apgalvojumu, ka delegāciju viedokļi vairs netiktu iesniegti rakstveidā, ja tās tiktu identificētas, prasītāja uzsver, ka principā viss, kas ir pateikts vai iesniegts rakstveidā tiesību akta pieņemšanas sagatavošanas stadijā, ir jādara zināms sabiedrībai informēšanas un kontroles nolūkā. Šajā gadījumā priekšlikumu autoru izpaušanas iespējamā negatīvā ietekme būtu vien sekundāra. Nekas neļauj apgalvot, ka šāda izpaušana atrunātu delegācijas iesniegt to viedokļus rakstveidā.

42 Attiecībā uz sabiedrības prioritāru interešu esamību prasītāja apgalvo, ka, pat ja lēmuma pieņemšanas process tiktu ietekmēts apstrīdētajā lēmumā minēto iemeslu dēļ,

šādas intereses pamato valstu delegāciju identifikāciju. Sabiedrības ieinteresētība [informācijas] izpaušanā nav ierobežota ar sabiedrības spēju kontrolēt dalībvalstis vai Padomi; tā attiecas arī uz pilsoņu iespēju piedalīties likumdošanas procesā. Tādējādi ar to vien, ka sabiedrībai tiek darītas zināmas delegāciju pozīcijas, neidentificējot pašas delegācijas, nav pietiekami.

- 43 Padome, lai pamatotu apgalvojumu, ka sabiedrības piekļuve prasītā dokumenta daļām, kas netika paziņotas, samazinātu delegāciju rīcības brīvību, uzsver, ka EKL 255. pantā un Regulā Nr. 1049/2001 nav paredzēta prasība, ka likumdošanas procesam ir jābūt pilnībā pārskatāmam. Tiesību normās, kuras Padome piemēro attiecībā uz sabiedrības piekļuvi likumdošanas dokumentiem, drīzāk tiek ņemts vērā EKL 207. panta 3. punktā paredzētais līdzsvars starp sabiedrības plašāku piekļuvi Padomes likumdošanas darbībām un Padomes lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību. Padomes Reglamentā ir norādīti gadījumi, kad tā rīkojas likumdevēja statusā (Padomes 2006. gada 15. septembra Lēmuma 2006/683/EK, Euratom, ar ko pieņem Padomes reglamentu (OV L 285, 47. lpp.; turpmāk tekstā — “Reglaments”), 7. pants) un kādi likumdošanas dokumenti ir tieši pieejami atklātībai (Reglamenta II pielikuma 11. panta 5. un 6. punkts). Pēc likumdošanas akta pieņemšanas dokumenti, kas ietver delegāciju individuālās pozīcijas, ir pieejami atklātībai (Reglamenta II pielikuma 11. panta 6. punkts). Gadījumā, ja diskusijas vēl notiek, arī šo dokumentu saturs ir pieejams atklātībai, izņemot delegāciju nosaukumus, kuras ir iesniegušas priekšlikumus, un tās dokumentu daļas, kurās ir ietverti Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētie izņēmumi (skat. Pastāvīgo pārstāvju komitejas 2002. gada 8. martā apstiprinātās Vadlīnijas par noteiktiem principiāliem jautājumiem, kas izriet no Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas). Kaut arī delegācijas zina, ka viņu pozīcija attiecībā uz likumdošanas aktiem, kas vēl tiek izskatīti, tiks nodota atklātībai, tās tomēr sagaida, ka to nosaukumi paliks konfidenciāli līdz likumdošanas akta pieņemšanas brīdim. Delegāciju nosaukumu nenodošanu atklātībai ir nepieciešams nodrošināt tāpēc, lai saglabātu šo delegāciju rīcības brīvību laikā, kad notiek sākotnējās diskusijas par Komisijas priekšlikumu. Ja rakstveida apsvērumi tiktu pilnībā nodoti atklātībai likumdošanas procesa laikā, tas apturētu delegāciju pozīciju tālāku sagatavošanu, jo tiktu samazināta to rīcības brīvība, lai grozītu pozīciju debašu laikā un lai pamatotu, salīdzinājumā ar šo delegāciju

publisko viedokli, tādu kompromisa risinājumu, kas var atšķirties no to sākotnējās pozīcijas un tādējādi nopietni ietekmēt iespēju rast šo kompromisu.

44 Atbildot uz iebildumu par pierādījumu neesamību attiecībā uz to, ka attiecīgo delegāciju nosaukumu izpaušana nopietni kaitētu notiekošajam lēmuma pieņemšanas procesam, Padome — kuru atbalsta Grieķijas Republika un Apvienotā Karaliste — apgalvo, ka šis nopietnais kaitējums no juridiskā viedokļa ir pietiekami pierādīts apstrīdētajā lēmumā, it īpaši attiecībā uz saprātīgi paredzama un nevis tikai hipotētiska riska esamību. Pirmkārt, no apstrīdētā lēmuma izrietot, ka Padomē notiekošās diskusijas par Komisijas priekšlikumu tiek uzskatītas par īpaši sensitīvām. Kopienu tiesiskā regulējuma attiecībā uz sabiedrības tiesībām piekļūt dokumentiem, kuras daudzi uztver kā pamattiesības, pārskatīšana ir piesaistījusi plašu sabiedrības uzmanību. Noteiktas šīs pārskatīšanas ietveros pieņemtās pozīcijas nelabvēlīgi ir uztvēruši mediji, un tas ir izraisījis asas diskusijas sabiedrībā. Otrkārt, darba grupa vēl neesot izskatījusi delegāciju priekšlikumus. Tādējādi pastāvot risks, ka sabiedrības spiediens ietekmētu delegāciju spēju brīvi iesniegt un aizstāvēt to sākotnējās pozīcijas un līdz ar to kavētu diskusijas Padomē. Ja delegācijām tiktu atņemta iespēja mierīgi diskutēt Padomes ietvaros par sensitīviem un strīdīgiem jautājumiem saistībā ar Regulu Nr. 1049/2001, tas Padomei apgrūtinātu grozījumu tālāku virzību. Delegāciju iesniegtās sākotnējās pozīcijas tehniskā līmenī ne vienmēr atbilstot pozīcijai, ko procedūras tālākā stadijā aizstāv attiecīgā dalībvalsts. Šādos apstākļos pastāvot risks, ka sākotnējo pozīciju izpaušana varētu radīt šķēršļus atklātām debatēm Padomes ietvaros un veicināt pārpratumus.

45 Lai pamatotu apgalvojumu apstrīdētajā lēmumā, saskaņā ar kuru to delegāciju identifikācija, kas iesniedza priekšlikumus, mudinātu šīs delegācijas turpmāk vairs neiesniegt savas pozīcijas rakstveidā, Padome konstatē, ka, tā kā organizācija *Statewatch* interneta vietnē ir neatļauti izpaudusi pieprasīto dokumentu, ir iespējams noteikt

tiešu kaitējumu, kāds šādā gadījumā ir nodarīts lēmuma pieņemšanas procesam. Šajā gadījumā pieprasītā dokumenta izpaušana esot mazinājusi darba grupas palāvību un delegācijas kopš šī brīža esot bijušas īpaši piesardzīgas, iesniedzot savas pozīcijas rakstveidā, un sevišķi tādas pozīcijas, kas var izraisīt sabiedrības kritiku vai strīdus. Likumdošanas priekšlikumu nevar izskatīt, pamatojoties tikai uz mutiskām pārrunām delegāciju vidū. Ja delegācijas atturētos no savu pozīciju iesniegšanas rakstveidā, tad pilsoņiem tiktu atņemta iespēja kontrolēt šīs pozīcijas tāpēc vien, ka atbilstošie dokumenti vairs neeksistētu, un tas nopietni apdraudētu pārskatāmības principu.

46 Atbildot uz iebildumu par nepieciešamību pierādīt kaitējumu, kāds tieši ir nodarīts lēmuma pieņemšanas procesam tāpēc, ka pieprasītā dokumenta pilna versija tika izpausta organizācijas *Statewatch* interneta vietnē, Padome — kuru atbalsta Grieķijas Republika un Apvienotā Karaliste — atgādina, ka Komisijas priekšlikums tika iesniegts 2008. gada 30. aprīlī likumdevējas iestādes divās struktūrās. Likumdošanas akts vēl atradās pirmajā lasījumā. Gaidot Parlamenta pirmā lasījuma formālu noslēgumu, diskusijas Padomē aprobežojās ar sākotnēju informācijas apmaiņu tehniskā līmenī sagatavošanas darbu struktūru ietvaros, tā kā nebija tūlītējas perspektīvas turpināt sarunas par likumdošanas aktu politiskā līmenī, kur Padome varētu definēt savu pozīciju par Komisijas priekšlikumu. Likumdošanas procesa neparastais garums bija acīmredzams, jo likumdošanas aktu pieņemšana saskaņā ar koplēmuma procedūru pirmajā lasījumā vidēji ilgst 16,2 mēnešus. Progresā neesamība likumdošanas procesā norāda uz likumdošanas akta īpaši sensitīvo un strīdīgo raksturu un to, ka pastāv reālas grūtības atrast kompromisu starp dažādām pozīcijām.

47 Attiecībā uz sabiedrības prioritārām interesēm Padome atgādina, ka tās atteikšanās identificēt delegācijas likumdošanas procesa ietvaros nerada šķērslī pilsoņiem īstenot kontroli pār dalībvalstu valdībām. Ieinteresētība tajā, ka valdības ir atbildīgas par pozīcijām, kuras tās pieņem attiecībā uz likumdošanas priekšlikumu, nav sabiedrības

prioritāras intereses Regulas izpratnē. Turklāt Apvienotā Karaliste norāda, ka ar vispārējām prasībām nodrošināt pārskatāmību nav pietiekami, lai tās uzskatītu par vispārējām sabiedrības interesēm, kas pamato [informācijas] izpaušanu.

Atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem rakstveida jautājumiem

48 Tiesvedības organizatorisko pasākumu ietvaros Vispārējā tiesa rakstveidā uzdeva Padomei jautājumus it īpaši attiecībā uz konstatējumu iebildumu rakstā, ka kopš 2008. gada 26. novembra pieprasītā dokumenta pilna versija ir pieejama atklātībai organizācijas *Statewatch* interneta vietnē un šis konstatējums ļauj “noteikt tiešu kaitējumu, kāds nodarīts lēmuma pieņemšanas procesam, pilnībā nododot atklātībai pieprasītajā dokumentā ietvertās delegāciju rakstveida pozīcijas”. Atbildot uz pirmo jautājumu, kas tika uzdots šo tiesvedības organizatorisko pasākumu ietvaros, Padome norādīja sekojošo, lai detalizētāk un precīzāk paskaidrotu, kā delegāciju, kuras iesniedza priekšlikumus, kas ietverti pieprasītajā dokumentā, identifikācija nopietni kaitēja tās lēmuma pieņemšanas procesam.

49 Pirmkārt, Padome apgalvo, ka kopš pieprasītā dokumenta pilnas versijas izpaušanas tās Ģenerālsēkretariāts bija publicējis tikai četrus dokumentus, kuros ir ietverti delegāciju formulētie rakstveida priekšlikumi attiecībā uz attiecīgo likumdošanas procesu, proti, 2009. gada 17. aprīļa dokumentu Nr. 8778/09, 2009. gada 11. maija dokumentu Nr. 9716/09, 2009. gada 27. maija dokumentu Nr. 10443/09 un 2009. gada 16. jūnija dokumentu Nr. 11065/09. Padome šajā sakarā konstatē, ka visu šajos dokumentos ietverto priekšlikumu mērķis ir grozīt Komisijas priekšlikumu, lai nodrošinātu lielāku pārskatāmību. Kopš brīža, kad organizācija *Statewatch* izpauda [pieprasīto dokumentu], nav iesniegts neviens priekšlikums, kas būtu pretrunā šim principam. Tomēr, pēc Padomes domām, nevar pieņemt, ka visas delegācijas atbalsta lielāku pārskatāmību

attiecībā uz jautājumiem, kurus izskata darba grupa. To pierāda fakts, ka joprojām nav panākta vienošanās delegāciju vidū attiecībā uz Padomes pozīciju saistībā ar likumdošanas priekšlikumu. Tādējādi Padome uzskata, ka tās delegācijas, kuru pozīcijas ir pakļautas sabiedrības kritikai, pamatojoties uz to, ka tās ir pretrunā pārskatāmības principam, atturējās iesniegt savu pozīciju rakstveidā kopš pieprasītā dokumenta pilnas versijas publicēšanas organizācijas *Statewatch* interneta vietnē.

50 Otrkārt, lai pierādītu nopietnu kaitējumu lēmuma pieņemšanas procesam, Padome atsaucas uz Apvienotās Karalistes valdības pārstāvju iesaistīšanos Eiropas Savienības komitejā jautājumā par Padomē notiekošo diskusiju attiecībā uz priekšlikumu Regulai par sabiedrības piekļuvi dokumentiem stadiju. Atbildot uz jautājumu par [pieprasītā dokumenta] izpaušanas, ko veica organizācija *Statewatch*, "lietderīgumu" attiecībā uz Padomē notiekošo diskusiju progresu, viens no Apvienotās Karalistes valdības pārstāvjiem it īpaši norādīja, ka pieprasītais dokuments bija "momentdokuments" un tajā nebija noteikti jāatspoguļo šo diskusiju ietvaros panāktais kompromiss. Šis pārstāvis piebilda, ka tāpēc nebija skaidrs, vai šo diskusiju neturpināšana un dalībvalstu pozīciju neiesniegšana būtu lietderīga. Viņaprāt, tas radītu apjukumu. Viņš arī piebilda, ka ir grūti pateikt, cik atklātas vai atvērtas varētu būt dalībvalstis, ja tās pastāvīgi baidītos, ka to atspērumi par konkrētu jautājumu var tikt publicēti. Pēc Padomes domām, no iepriekš minētā skaidri izriet, ka pieprasītā dokumenta pilnas versijas izpaušana negatīvi ietekmēja diskusiju Padomes darba grupā atklātību un pilnīgumu, kavējot delegācijas aplūkot dažādus risinājumus vai grozījumus, lai panāktu kompromisu visstrīdīgākajos jautājumos.

51 Treškārt, Padome apgalvo, ka Ģenerālsekretariāta ziņojumi par to, kā Padomes darba grupā noris diskusijas par likumdošanas aktu, ar laiku kļūva mazāk detalizēti. Ja tā pirmajā 2009. gada 26. janvāra ziņojumā, kas tika ietverts dokumentā Nr. 5671/09,

bija norādīti delegāciju, kas iesniedza apsvērumus un priekšlikumus attiecībā uz Komisijas priekšlikumu, nosaukumi, tad pēdējā 2009. gada 22. jūlija ziņojumā, kas tika ietverts dokumentā Nr. 10859/1/09 REV 1, vairs nebija precizētas delegācijas, kuras iesniedza mutvārdu apsvērumus un priekšlikumus darba grupas sanāksmēs, bet bija izmantoti izteicieni “noteikts skaits delegāciju”, “citas delegācijas”, “liels skaits delegāciju”, neidentificējot attiecīgās delegācijas. Ņemot vērā iepriekš minēto, pieprasītā dokumenta pilnas versijas neatļautas izpaušanas tiešo ietekmi uz Padomes [likumdošanas akta] sagatavošanas dokumentu, kas izstrādāti attiecīgā likumdošanas akta ietvaros, pilnīgumu var skaidri novērtēt. Ņemot vērā faktu, ka [likumdošanas akta] sagatavošanas dokumenti ir prioritāri salīdzinājumā ar visiem citiem Padomes darba dokumentiem un ļauj tai atskaitīties par to, cik tālu ir paveikti darbi konkrētajā lēmuma pieņemšanas procesā, un līdz ar to atvieglo darba saistībā ar konkrēto tiesību aktu turpināšanu, ir ārkārtīgi svarīgi, ka to saturs ir pēc iespējas pilnīgāks. Ja, kā tas ir šajā lietā, Padomei ir bijis jāņem vērā neatļautas izpaušanas risks, tas neapšaubāmi ietekmētu veidu, kā tiek izstrādāti [likumdošanas akta] sagatavošanas dokumenti, un tajos vairs netiktu iekļauta tāda sensitīva informācija, kāda ir minēta iepriekš. Līdz ar to [likumdošanas akta] sagatavošanas dokumenti vairs nepildītu savu galveno mērķi.

52 Atbildot uz tiesvedības organizatorisko pasākumu ietvaros uzdoto otro jautājumu — ar kuru Vispārējā tiesa prasīja Padomei norādīt, kuri jautājumi, kas tika skarti pieprasītajā dokumentā ietvertajos dalībvalstu delegāciju priekšlikumos, bija īpaši sensitīvi un kā šie jautājumi var tikt atšķirti no jautājumiem, kas var tikt izvirzīti parasta likumdošanas procesa kontekstā, kur diskusiju sākumstadijā var paredzēt dažādas iespējas, — Padome norādīja, ka pieprasītā dokumenta sensitīvais raksturs izriet no tā statusa un satura.

53 Attiecībā uz pieprasītā dokumenta statusu Padome atgādina, ka līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdim pieprasītajā dokumentā ietvertie rakstveida apsvērumi

netika detalizēti apspriesti Padomes darba grupā. Tāpat, ņemot vērā, ka pieprasītajā dokumentā ietvertu priekšlikumu mērķis ir pastiprināt Regulā Nr. 1049/2001 paredzētos izņēmumus, ir pamatoti sagaidīt, ka ārējais spiediens, ko pārskatāmības jomā izdara aktivistu grupas, nodara īpašu kaitējumu delegāciju iespējām iesniegt un brīvi aizsargāt viņu sākotnējās nostājas, un tas līdz ar to traucē Padomē notiekošo debašu atklātībai.

- 54 Attiecībā uz pieprasītā dokumenta saturu Padome norāda, ka tajā ir ietverti priekšlikumi, kuru mērķis ir pastiprināt juridisko viedokļu, pārkāpuma procedūru un personas datu aizsardzību, paredzot izslēgšanu no piedāvātās Regulas piemērošanas jomas un pastiprinot izņēmumus, kas izklāstīti spēkā esošajā tiesiskajā regulējumā. Pēc Padomes domām, šie priekšlikumi ir īpaši pretrunīgi ne tikai tāpēc, ka tie var tikt kritizēti par to, ka ierobežo principu par pēc iespējas plašāku piekļuvi dokumentiem, bet arī tāpēc, ka tie var tikt uzskatīti par tādiem, kas ierobežo plašo interpretāciju, kādu Savienības tiesa ir piešķirusi pārskatāmības principam. Līdz ar to šos priekšlikumus būtu ārkārtīgi grūti aizstāvēt sabiedrības priekšā, it īpaši, ja tie ir izrauti no to likumdošanas konteksta.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 55 Ņemot vērā Regulas Nr. 1049/2001 mērķus, un it īpaši faktu, kas minēts tās preambulas 2. apsvērumā, saskaņā ar kuru sabiedrības piekļuve iestāžu dokumentiem ir saistīta ar šo iestāžu demokrātisko raksturu, un faktu, ka Regulas mērķis, kā tas ir noteikts tās preambulas 4. apsvērumā un 1. pantā, ir piešķirt sabiedrībai pēc iespējas plašākas piekļuves tiesības, izņēmumi no šīm tiesībām, kas uzskaitīti šīs regulas 4. pantā,

ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri (Tiesas 2007. gada 18. decembra spriedums lietā C-64/05 P Zviedrija/Komisija, Krājums, I-11389. lpp., 66. punkts).

56 Tādējādi pēc iespējas plašākas sabiedrības piekļuves piešķiršana nozīmē sabiedrības tiesības prasīt pilnībā izpaust pieprasīto dokumentu saturu, un šīs tiesības var ierobežot tikai ar Regulā Nr. 1049/2001 paredzēto izņēmumu stingru piemērošanu. Ja izņēmums attiecas tikai uz vienu pieprasītā dokumenta daļu, tad pārējās dokumenta daļas ir jādara zināmas atklātībai. Šādos apstākļos pārskatāmība ļauj nodrošināt pilsoņu labāku dalību lēmuma pieņemšanas procesā, kā arī leģitīmāku, efektīvāku un pilsoņu priekšā atbildīgāku administrāciju demokrātiskā iekārtā.

57 Kā ir atzinusi Tiesa, šiem apsvērumiem acīmredzami ir īpaša nozīme, kad Padome darbojas likumdevēja statusā, kā tas izriet no Regulas Nr. 1049/2001 6. apsvēruma, saskaņā ar kuru tieši šādos gadījumos ir jānodrošina plašāka piekļuve dokumentiem. Pārskatāmība šajā kontekstā palīdz stiprināt demokrātiju, dodot pilsoņiem iespēju kontrolēt tiesību akta pamatā esošās informācijas kopumu. Pilsoņu iespēja pārzināt likumdošanas darbības pamatus ir nosacījums tam, lai tie varētu efektīvi īstenot savas demokrātiskās tiesības (Tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-39/05 P un C-52/05 P Zviedrija un *Turco*/Padome, Krājums, I-4723. lpp., 46. punkts).

58 Turklāt ir jānorāda, ka saskaņā ar EKL 207. panta 3. punkta otro daļu Padomei ir jānosaka gadījumi, kuros jāuzskata, ka tā pieņem lēmumu likumdevēja statusā, lai šādos gadījumos dokumenti būtu brīvāk pieejami atklātībai (iepriekš 57. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, 47. punkts).

- 59 Turklāt tikai ar to vien, ka dokuments skar intereses, kuras aizsargātas ar izņēmumu, nepietiek, lai pamatotu šī izņēmuma piemērošanu (Pirmās instances tiesas 2005. gada 13. aprīļa spriedums lietā T-2/03 *Verein für Konsumenteninformation*/Komisija, Krājums, II-1121. lpp., 69. punkts). Šāda piemērošana principā var būt pamatota tikai gadījumā, ja iestāde iepriekš ir novērtējusi, vai piekļuve dokumentam varēja konkrēti un faktiski apdraudēt aizsargātās intereses. Turklāt, lai varētu atsaukties uz aizsargātu interešu apdraudējuma risku, tam ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam (skat. iepriekš 57. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Zviedrija un Turco*/Padome, 43. punkts, un Pirmās instances tiesas 2009. gada 11. marta spriedumu lietā T-166/05 *Borax Europe*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 50. punkts).
- 60 Šajā gadījumā Padome ir tā, kurai jālīdzsvaro īpašās intereses — kuras ir jāaizsargā, neizpaužot atklātībai pieprasītā dokumenta daļu, proti, priekšlikumu autoru identitāti, — un vispārējās intereses, proti, nodrošināt piekļuvi šim dokumentam pilnībā, ņemot vērā priekšrocības, kādas izriet no likumdošanas procesa lielākas pārskatāmības. Netiek apstrīdētās, ka pieprasītais dokuments tika sagatavots, Padomei rīkojoties likumdevēja statusā. Reglamenta 7. panta pirmajā daļā ir norādīts, ka “Padome rīkojas likumdevēja statusā EK [līguma] 207. panta 3. punkta otrās daļas izpratnē tad, kad tā pieņem noteikumus, kas ir juridiski saistoši dalībvalstīs vai dalībvalstīm, regulu, direktīvu, pamatlēmumu vai lēmumu veidā, pamatojoties uz attiecīgiem Līgumu noteikumiem, izņemot apspriedes, kuru rezultātā pieņem iekšējus pasākumus, administratīvus vai budžeta aktus, tiesību aktus par iestāžu savstarpējām attiecībām vai starptautiskām attiecībām vai nesaistošus tiesību aktus (piemēram, slēdzienus, ieteikumus vai rezolūcijas)”.
- 61 Padomes nosūtītā dokumenta, kas bija pievienots tās sākotnējai atbildei, izvērtēšana ļauj konstatēt, ka pieprasītajā dokumentā ir detalizēti pārņemts priekšlikumu — kuras dalībvalstu pārstāvji iesniedza Padomes Informācijas darba grupā, lai grozītu vai pārstrādātu noteikumus, kas ietverti priekšlikumā Regulai par sabiedrības piekļuvi

Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, — saturs. Tāpat pieprasītajā dokumentā detalizēti ir izklāstīti arī iemesli, kurus ir minējuši dalībvalstu pārstāvji savu priekšlikumu pamatošanai. Šajā joprojām notiekošajā likumdošanas procesa stadijā vienīgā informācija, kurai Padome liedza piekļuvi, ir informācija, kas ļauj identificēt četras dalībvalstis, kuras ir priekšlikumu attiecībā uz grozījumiem vai jaunu redakciju autores. Padome norāda, ka saskaņā ar iedibināto praksi šāda informācija principā ir pieejama atklātībai tikai pēc tam, kad ir pieņemta regula, attiecībā uz kuru Komisija bija iesniegusi priekšlikumu (skat. iepriekš 43. punktu).

62 No apstrīdētā lēmuma izriet, ka izņēmums, kas izvirzīts, lai atteiktu piekļuvi informācijai, kas attiecas uz priekšlikumu autoru identifikāciju, ir Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmā daļa, saskaņā ar kuru var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sabiedrības prioritārām interesēm.

63 Apstrīdētajā lēmumā Padome izvirza vairākus iemeslus, lai pamatotu šī izņēmuma piemērošanu (skat. iepriekš 10. punktu). Galvenais izvirzītais iemesls ietver apgalvojumu, ka attiecīgās informācijas izpaušana samazinātu delegāciju rīcības brīvību, lai rastu kompromisu, kā rezultātā tiktu apšaubīta Padomes spēja panākt vienošanos. Lai pamatotu šo apgalvojumu, Padome izvirza divus īpašus apstākļus. Pirmais attiecas uz Padomē notiekošo diskusiju sākotnējo raksturu, savukārt otrais attiecas uz dalībvalstu pārstāvju priekšlikumu sensitīvo un delikāto raksturu. Padome arī apgalvo, ka attiecīgās informācijas izpaušanai būtu paredzamas sekas, proti, rakstveida diskusiju

vietā notiktu mutiskas diskusijas, kas kaitētu vispārējai lēmumu pieņemšanas procesa pārskatāmībai.

- 64 Turklāt, kā Padome apgalvo savā procesuālajā rakstā un atbildēs uz Vispārējās tiesas jautājumiem šajā sakarā, pieprasītā dokumenta pilnas versijas publicēšana organizācijas *Statewatch* interneta vietnē, kas notika šī dokumenta pieņemšanas brīdī, proti, 2008. gada 26. novembrī, ir faktors, kas jāņem vērā, lai ilustrētu un novērtētu konkrētas sekas, kādas informācijas saistībā ar priekšlikumu autoru identitāti izpaušanai var būt attiecībā uz konkrēto lēmuma pieņemšanas procesu.
- 65 Tāpēc lēmuma pieņemšanas procesam nopietni kaitētu nevis dažādo priekšlikumu, kurus likumdošanas procesa laikā izteica dalībvalstu delegācijas, satura izpaušana, bet tikai tās informācijas izpaušana, kas attiecas uz šo priekšlikumu autoru identitāti. Šāds nopietns kaitējums, uz kādu norāda Padome un kāds var tikt nodarīts informācijas attiecībā uz priekšlikumu autoru identitāti nejaušas izpaušanas rezultātā, pastāvētu tikai tik ilgi, kamēr tiek apspriests attiecīgais likumdošanas akts. Tādējādi šī lieta liek uzdot jautājumu, vai Padomes izvirzīto iemeslu dēļ informācijas attiecībā uz priekšlikumu autoru identitāti, kas ir pārņemta pieprasītajā dokumentā, izpaušana brīdī, kad Padome vēl nav pieņēmusi lēmumu, nopietni kaitētu šīs iestādes lēmuma pieņemšanas procesam.
- 66 Tomēr ir jākonstatē, ka šajā gadījumā Padome no juridiskā un faktiskā viedokļa nav pietiekami pierādījusi, ka informācijas attiecībā uz priekšlikumu, kas ietverti pieprasītajā dokumentā, autoru identitāti izpaušana nopietni kaitētu likumdošanas procesam, kas notiek attiecībā uz priekšlikumu pārskatīt Regulu Nr. 1049/2001.

- 67 Attiecībā uz argumentiem, kurus izvirzīja Padome, lai apgalvotu, ka ir nodarīts nopietns kaitējums notiekošajam likumdošanas procesam, jo šī kaitējuma rezultātā tiktu samazināta delegāciju rīcības brīvība, ir jākonstatē, ka tie nav uzskatāmi par pietiekami nopietnu un paredzamu risku, lai pamatotu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētā izņēmuma piemērošanu.
- 68 Vispārīgi runājot, Padome apgalvo, ka delegāciju, kas ir autores priekšlikumam par grozīšanu vai jaunu redakciju, identifikācija brīdī, kad vēl nav pieņemts lēmums, apturētu šo delegāciju pozīciju tālāku sagatavošanu, jo tiktu samazināta to rīcības brīvība, lai turpmākajās debatēs grozītu viņu pozīciju un lai pamatotu, salīdzinājumā ar viņu viedokli, tādu risinājumu, kas var atšķirties no to sākotnējās pozīcijas (skat. iepriekš 43. punktu). Atbildē uz Vispārējās tiesas uzdoto pirmo jautājumu Padome arī apgalvo, ka fakta — ka organizācija *Statewatch* izpaua delegāciju, kuras iesniedza pieprasītajā dokumentā ietvertos priekšlikumus, nosaukumus — rezultātā šīs vai citas delegācijas, kuras, iespējams, vēlētos iesniegt priekšlikumus, lai ierobežotu vai samazinātu pārskatāmību, tā vairs nedarītu, jo baidītos no iespējama sabiedrības spiediena (skat. iepriekš 49. punktu). Citiem vārdiem, sabiedrības spiediens būtu tāds, ka delegācijas vairs nevarētu Padomei iesniegt priekšlikumu ar mērķi ierobežot pārskatāmību.
- 69 Šie argumenti nav pietiekami pamatoti, lai ar tiem kā tādiem pamatotu atteikumu izpaust dažādu priekšlikumu autoru identitāti tādā uz leģitīmas demokrātijas principu balstītā sistēmā, kurā šiem autoriem par saviem aktiem ir jāuzņemas atbildība sabiedrības priekšā. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka sabiedrības piekļuve Padomes dokumentu saturam pilnībā, ieskaitot šajā gadījumā dažādu priekšlikumu autoru identitāti, ir princips it īpaši tādā procedūrā, kur iestādes rīkojas likumdevēja statusā, un izņēmumi ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri (skat. iepriekš 55.–57. punktu). Fakts, ka pilsoņi izmanto savas demokrātiskās tiesības, nozīmē iespēju detalizēti sekot iestādēs notiekošajam lēmumu pieņemšanas procesam, piedalīties likumdošanas procedūrās un

piekļūt visai atbilstošajai informācijai. Nešķiet, ka dalībvalstu delegāciju, kas iesniedz priekšlikumus, identifikācija diskusiju sākotnējā stadijā kavētu delegāciju iespēju ņemt vērā šīs diskusijas, lai iesniegtu jaunus priekšlikumus, ja to sākotnējie priekšlikumi vairs neliecina par to pozīcijām. Priekšlikumu pēc sava rakstura ir paredzēts nodot apspriešanai neatkarīgi no tā, vai tas ir vai nav anonīms, un to nav paredzēts atstāt nemainītu arī pēc šīm diskusijām, ja ir zināma tā autora identitāte. Sabiedrība var ļoti labi saprast, ka priekšlikuma autors vēlāk var grozīt šī priekšlikuma saturu.

70 Argumenti, kurus šajā sakarā ir izvirzījusi Padome, ir pārāk abstrakti. Tie ir balstīti uz nepierādītu pieņēmumu, saskaņā ar kuru sabiedrības viedoklis būtu nelabvēlīgs ikvienā gadījumā, kad tiktu ierobežots pārskatāmības princips. Taču noteikumi par pārskatāmību parasti ir balstīti uz principa par tiesībām piekļūt Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem definīciju, kopā ar vairākiem izņēmumiem, kuru apjoms un nozīmīgums var atšķirties. Tāpēc iestādes, dalībvalstis un sabiedrība, lemjot par pārskatāmības jautājumu, noteikti ņem vērā divus sabalansēšanas elementus, proti, principu un izņēmumus. Kaut arī ir iespējams uzskatīt, ka dalībvalsts delegācija Padomē vai daļa sabiedrības drīzāk atbalsta pārskatāmības principu, tāpat ir iespējams uzskatīt, ka cita delegācija vai cita daļa sabiedrības drīzāk atbalsta izņēmumu no šī principa pastiprināšanu.

71 Šādā kontekstā ir jāuzskata, ka Padome nav minējusi nevienu iemeslu, kas ļautu saprast, kāpēc būtu jāaizsargā to delegāciju identitāte, kas vēlas iesniegt priekšlikumus ar mērķi ierobežot pārskatāmības principu, aizbildinoties vien ar to, ka daļa sabiedrības varētu to neatbalstīt.

- 72 Konkrētāk, dažādu dokumentu, kas ir pieejami sabiedrībai un kas attiecas uz notiekošu likumdošanas procedūru, izvērtēšana ļauj konstatēt, ka dažādas dalībvalstu delegācijas iesniedza vairākus priekšlikumus pēc tam, kad organizācija *Statewatch* bija neatļauti publicējusi informāciju par strīdīgo priekšlikumu autoru identitāti. Piemēram, no 2009. gada 11. maija dokumenta Nr. 9716/09 atklātībai pieejamās versijas, kuru minēja Padome (skat. iepriekš 49. punktu), izriet, ka neidentificēta delegācija iesniedza priekšlikumu ar mērķi paplašināt izņēmumu no pārskatāmības principa, kas attiecas uz tiesvedībām, lai tas attiektos arī uz arbitrāžām un strīdu atrisināšanas procedūrām. Šis priekšlikums tādējādi ir vēl ierobežojošāks nekā Komisijas piedāvātais formulējums.
- 73 Turklāt attiecībā uz secinājumiem, kādus var izdarīt no diskusijas, kas 2009. gada 18. martā notika starp Apvienotās Karalistes valdības pārstāvjiem un Eiropas Savienības komiteju, ir jāuzskata, ka šīs diskusijas saturs neļauj atbalstīt Padomes apgalvojumu, ka fakts, ka organizācija *Statewatch* neatļauti izpaua informāciju par strīdīgo priekšlikumu autoru identitāti, ļauj pierādīt negatīvo ietekmi uz diskusiju Padomes darba grupā atklātību un pilnīgumu, kavējot delegāciju panāktu kompromisu visstrīdīgākajos jautājumos (skat. iepriekš 50. punktu). Šī dalībvalsts pārstāvja priekšlikumi, saskaņā ar kuriem būtībā nav skaidrs, vai šo diskusiju un pozīciju izņemšana no to konteksta ir jebkāda veidā lietderīga un ka tā pat varētu izraisīt apjukumu, neliecina par šādu negatīvu ietekmi uz lēmumu pieņemšanas procesu.
- 74 Turklāt ar Apvienotās Karalistes pārstāvja abstrakto un vispārīgo priekšlikumu nav pietiekami, lai konstatētu nopietnu kaitējumu attiecīgajam lēmuma pieņemšanas procesam, ņemot vērā it īpaši jautājumu, kas skar Savienības pilsoņus, nozīmīgumu un to, ka nav neviena cita pierādījuma lietas materiālos, kas ļautu apliecināt dalībvalstu delegāciju, mediju un sabiedrības reakciju uz informācijas attiecībā uz strīdīgo priekšlikumu autoru identifikāciju neatļautu izpaušanu. Tādējādi neviens elements

lietas materiālos neļauj konstatēt reakciju, kas pārsniegtu to, ko pamatoti varētu sagaidīt no sabiedrības jebkurš likumdošanas iestādes loceklis, kas ir iesniedzis grozījumus likuma projektam.

- 75 Attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru ir jāņem vērā notiekošo diskusiju sākotnējais raksturs, lai novērtētu riska saistībā ar delegāciju rīcības brīvības samazināšanu nopietnību (skat. iepriekš 44. punktu), patiešām netiek apstrīdēts, ka strīdīgie priekšlikumi tika iesniegti, sākoties likumdošanas procesam, kurš joprojām notiek. Komisijas priekšlikums Regulai tika iesniegts 2008. gada 30. aprīlī, un priekšlikumi attiecībā uz grozījumiem vai jaunu redakciju tika paziņoti Padomes darba grupas 2008. gada 25. novembra sanāksmē. Diskusijas par šiem priekšlikumiem nav beigušās un katrā ziņā Padome nav pieņēmusi lēmumu par jautājumiem, kas tiek izskatīti šajās diskusijās.
- 76 Tomēr diskusiju par Komisijas priekšlikumu Regulai sākotnējais raksturs kā tāds neļauj pamatot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētā izņēmuma piemērošanu. Šajā normā netiek veikta nošķiršana saskaņā ar diskusiju attīstības pakāpi. Tajā vispārīgā veidā ir paredzēti dokumenti, kas attiecas uz jautājumu, par kuru attiecīgā iestāde "vēl nav pieņēmusi lēmumu", pretēji 4. panta 3. punkta otrajai daļai, kurā ir paredzēts gadījums, kad attiecīgā iestāde ir pieņēmusi lēmumu. Šajā lietā notiekošo diskusiju sākotnējais raksturs kā fakts, ka attiecībā uz šiem priekšlikumiem vēl nav panākta vienošanās vai kompromiss Padomes ietvaros, līdz ar to neļauj konstatēt nopietnu kaitējumu lēmuma pieņemšanas procesam.
- 77 Attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru šajā lietā ir jāņem vērā dalībvalstu delegāciju iesniegto priekšlikumu īpaši sensitīvais raksturs (skat. iepriekš 44. punktu), ir jāatzīmē, ka dažādie priekšlikumi attiecībā uz grozījumiem vai jaunu redakciju, kurus ir

iesniegušas četras dalībvalstu delegācijas un kuri ir ietverti pieprasītajā dokumentā, ir daļa no ikviena likumdošanas procesa, kas parasti attiecas uz pilsoņiem, kurus tas ietekmēs, it īpaši tāpēc, ka šajā gadījumā ir runa par likumdošanas priekšlikumu, kas attiecas uz pilsoņu tiesībām piedalīties šajā procesā. Stadijā, kurā šīs delegācijas izsaka savu viedokli, tās tikai cenšas izvirzīt savus priekšlikumus vai idejas par vienu vai otru konkrētu jautājumu, piemēram, nepieciešamību aizsargāt juridiskos paziņojumus vai dokumentus, kas tiek nodoti Tiesai.

- 78 Turklāt pretēji Padomes apgalvotajam, neiesniedzot piemērus, kas var apstiprināt mediju negatīvo reakciju attiecībā uz konkrētajiem priekšlikumiem vai sabiedrības plašo ievērojamo kritiku tajā sabiedrības daļā, uz kuru šis priekšlikums attiecas, šie jautājumi nav “īpaši sensitīvi” tādā izpratnē, ka tiktu apdraudētas Savienības vai dalībvalstu pamatintereses priekšlikumu autoru identitātes izpaušanas gadījumā. Šajā gadījumā ir svarīgi atgādināt, ka runa ir nevis par dalībvalstu delegāciju iesniegto priekšlikumu saturu, bet tikai par šo delegāciju identifikāciju šajā likumdošanas procesa stadijā. Turklāt demokrātiskām debatēm ir raksturīgi, ka par priekšlikumu grozīt projektu regulai, kas ir vispārpiemērojama, obligāta no visu tās elementu aspekta un tieši piemērojama visās dalībvalstīs, var tikt saņemti gan pozitīvi, gan negatīvi komentāri no sabiedrības un mediju puses. Visbeidzot, Regulas Nr. 1049/2001 9. pantā ir paredzēta īpaša procedūra gadījumā, kad dokumentu, pie kura tiek prasīta piekļuve, ir iespējams definēt kā “sensitīvu dokumentu”, un uz šādu procedūru Padome šajā lietā nav atsaukusies. Tādējādi apgalvotais dalībvalstu iesniegto priekšlikumu, kas ir ietverti pieprasītajā dokumentā, sensitīvais raksturs šajā gadījumā nevar pamatot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas piemērošanu.

- 79 Attiecībā uz Padomes apgalvojumu, saskaņā ar kuru tās kavēšanās izteikt viedokli par Komisijas priekšlikumu regulai ir saistīta ar grūtībām, ko radītu informācijas attiecībā

uz priekšlikumu autoru identitāti izpaušana, ir jāatzīmē, ka ir vairāki citi politiski un juridiski izskaidrojumi, kas var pamatot likumdošanas procesa ilgumu, piemēram, Padomes un Parlamenta priekšrocību definīcija attiecībā uz koplēmuma procedūru pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā, Eiropas Parlamenta vēlēšanu rezultāti un jaunā Komisijas sastāva stāšanās amatā.

80 Tāpēc ir jāsecina, ka dalībvalstu pārstāvju rīcības brīvības apdraudējuma risks, uz kādu atsaucās Padome notiekošās likumdošanas procedūras ietvaros, nevar nodarīt nopietnu kaitējumu Padomes lēmumu pieņemšanas procesam saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu (skat. iepriekš 59. punktu). Apstrīdētajā lēmumā šāds kaitējums nav konkrēti pierādīts, un tas neizriet arī no lietas materiāliem.

81 Attiecībā uz argumentiem, saskaņā ar kuriem priekšlikumu autoru identitātes izpaušanai būtu paredzamas sekas, proti, atteikšanās turpmāk iesniegt rakstveida apsvērumus, tos aizstājot ar mutvārdu apsvērumiem (skat. iepriekš 45. punktu), ir jāatzīmē, ka veids, kādā dalībvalstu pārstāvji iesniedz priekšlikumus attiecībā uz grozījumiem vai regulas priekšlikuma pārskatīšanu, īsti neietekmē Padomes praksi šo priekšlikumu satura izpaušanā, lai varētu uzsākt diskusijas. Runājot par notiekošo likumdošanas procedūru šajā lietā, Ģenerālsekretariāts uzskatīja par pamatotu sagatavot dokumentu, kas ietver dažādus dalībvalstu piedāvātos priekšlikumus, lai ļautu Padomes darba grupai par tiem izteikties. Piemēram, dokumenta Nr. 10859/1/09 REV 1 izvērtēšana, uz kuru atsaucās Padome, lai ilustrētu to, ko tā uzskata par tās prakses attīstību, parāda, ka Padomes Ģenerālsekretariāts dokumentos, kurus tas iesniedz diskusiju gaitas izvērtēšanas sakarā, pamatojas gan uz rakstveida, gan mutvārdu priekšlikumiem, kurus ir izteikušas dažādas dalībvalstu delegācijas. Līdz ar to šajā gadījumā risks attiecībā uz atteikšanos no rakstveida apsvērumiem nevar nopietni kaitēt Padomes lēmuma

pieņemšanas procesam saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu.

- 82 Visbeidzot, attiecībā uz Padomes apgalvojumu — saskaņā ar kuru tās Ģenerālsekretariāta prakse laikā starp 2009. gada 26. janvāri, proti, datumu, kad dokumentā Nr. 5671/09 vēl bija ietverti to delegāciju nosaukumi, kas bija iesniegušas apsvērumus un priekšlikumus attiecībā uz Komisijas priekšlikumu, un 2009. gada 22. jūliju, proti, datumu, kad dokumentā Nr. 10859/1/09 REV 1 vairs nebija precizēts, kuras delegācijas iesniedza apsvērumus un priekšlikumus attiecībā uz Komisijas priekšlikumu, bet bija izmantoti izteicieni “noteikts skaits delegāciju”, “citas delegācijas” vai “liels skaits delegāciju”, neidentificējot attiecīgās delegācijas, kas bija pēc tam, kad organizācija *Statewatch* bija neatļauti izpaudusi atklātībai informāciju par priekšlikumu autoru identitāti (skat. iepriekš 51. punktu), — jāatzīmē, ka minētās izmaiņas praksē var tikt izskaidrotas arī ar to, ka prasītāja cēla prasību, lai apstrīdētu tiesiskumu apstrīdētajam lēmumam, ar kuru tai tika atteikta piekļuve informācijai. Šajā sakarā ir jākonstatē, ka, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, Padome tiesas sēdē norādīja, ka attiecīgās izmaiņas praksē nav piemērojamas horizontāli visām likumdošanas procedūrām, bet tikai procedūrai, kas attiecas uz pieprasītajā dokumentā ietverto priekšlikumu regulai.

- 83 Katrā ziņā tiešā cēloņsakarība, uz kuru atsaucās Padome, starp delegāciju, kas iesniedza priekšlikumus, nosaukumu nodošanu atklātībai un nopietno kaitējumu lēmuma pieņemšanas procesam nekādā veidā nav pierādīta ar dokumentiem, uz kuriem šajā sakarā atsaucās Padome. Pretēji tam, ko apgalvo Padome, no dokumenta Nr. 10859/1/09 REV 1 izvērtēšanas izriet, ka dalībvalstu delegācijas joprojām ir identificētas oriģinālversijā, taču ne atklātībā nodotajā versijā, un ka šīs atsauces, šķiet, ietver gan vēsturiskās atsauces uz priekšlikumiem, kas izteikti, piemēram, pieprasītajā dokumentā, gan atsauces uz priekšlikumiem, kurus šīs delegācijas izteica vēlāk. Turklāt tiesas sēdē prasītāja norādīja, un Padome tai šajā ziņā neiebilda, ka tas,

ka Ģenerālsēkretariāts izmantoja iepriekš minētos izteicienus, nav nekas jauns vai nepieredzēts.

- 84 No visa iepriekš minētā izriet, ka Padome ir pārkāpusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo daļu, ar apstrīdēto lēmumu liedzot izpaust informāciju, kas attiecas uz priekšlikumu autoru identifikāciju, pamatojoties uz to, ka tādā veidā tikšot nodarīts nopietns kaitējums tās lēmuma pieņemšanas procesam apstrīdētajā lēmumā norādīto iemeslu dēļ.
- 85 Tādējādi apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, un nav jāizvērtē ne jautājums par sevišķu sabiedrības interešu esamību, kas pamatotu šīs informācijas izpaušanu, ne arī otrais pamats, kas ir balstīts uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 86 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.
- 87 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Līdz ar to Grieķijas Republika un Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

nospriež:

- 1) **atcelt Eiropas Savienības Padomes 2009. gada 26. februāra lēmumu, ar kuru atteikta piekļuve noteiktai informācijai, kas ietverta 2008. gada 26. novembra paziņojumā attiecībā uz priekšlikumu Regulai par sabiedrības piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem;**
- 2) **Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina tos, kas radušies *Access Info Europe*;**
- 3) **Grieķijas Republika un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.**

Azizi

Cremona

Frimodt Nielsen

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 22. martā.

[Paraksti]

II - 1114